

POZOR, JEDU!

Pohádky o autech, vláčcích a strojích

Renáta Navrátilová

Ilustrovala Tereza Kepáková

FRAGMENT

Pozor, jedu!

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Renáta Navrátilová

Pozor, jedu! – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

POZOR, JEDU!

Pohádky o autech, vláčcích a strojích

Renáta Navrátilová

ilustrovala Tereza Kepáková

FRAGMENT

Text © Renáta Navrátilová, 2025
Illustrations © Tereza Kepáková, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-253-7273-9 (1. vydání, 2025)
ISBN e-knihy 978-80-253-7295-1 (1. zveřejnění, 2025) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-7296-8 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-253-7278-4 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

Věnováno mému milovanému
synovi Ondráškovi.

O bagříku, který nechtěl do školky

Malý bagřík si hrál na zahrádce, kde se bavil tím, že hloubil velkou díru. Pracoval na ní už od časného rána.

„Toníčku, už je čas,” zavolala maminka na bagříka.

„Ted?” podívil se Toník. „Vždyť ještě nezapadlo sluníčko.”

„To sice nezapadlo, ale už je spousta hodin. Musíš se navečeřet a vykoupat. Ráno přece vstáváš do školky, ty jsi zapomněl?”

Jak by na něco takového mohl bagřík zapomenout? Vždyť se ho v poslední době pořád všichni ptali, jak se těší do školky. Jak by se ale mohl těšit? Vždyť ani pořádně nevěděl, co to ta školka je. Byl se tam podívat jen jednou s maminkou a přitom vyslechl rozhovor dvou nákladáků o tom, jak trénují na závody v rychlosti. Copak on by jim mohl konkurovat? Vždyť je o tolik menší a slabší.

Bagřík svésil lopatu a schlíple se vydal za maminkou.

„Tobě nechutná?” starala se maminka, když viděla, jak se Toník rýpe v připravené večeři.

„Nemám hlad,” odvětil bagřík.

To se mamince nezdálo. Toník byl jindy velký jedlík, proto na něj starostlivě sáhla, aby zjistila, zda není nemocný. Nepřišlo jí, že by bagřík hřál víc než obvykle.

„Trápí tě něco?“ zajímala se maminka.

Bagřík jen zavrtěl kabinou a odjel se pořádně umýt.

Večer, když už byl Toník v pokojíčku, mu maminka s tatínkem přišli popřát dobrou noc.

„Ty sis po večeri nehrál?“ užasla maminka, když si všimla, že bagřík nemá vytaženou ani jednu hračku. Teď už si byla jistá, že ho něco skutečně souží.

„Zítra je tvůj velký den, synku,“ pravil tatínek. „Vyrostl z tebe moc šikovný stroj.“

Maminka si všimla, jak se bagřík ošil.

„Ty se bojíš, Toníčku?“

„Nebojím,“ odsekl bagřík příkře.

„Tak to jsi moc statečný,“ pochválila ho maminka. „Já se bála, když jsem šla poprvé do školky,“ přiznala mu maminka.

Toník se zájmem popojel: „Vážně? Ty ses bála? A proč?“

„Protože jsem nevěděla, co mě čeká. Dělala jsem si starosti, jestli si tam najdu kamarády.“

„A jak to dopadlo?“ vyzvídál Toník.

„Úplně nejlíp. Víš, jak nás pravidelně navštěvuje ta oranžová tatra? A tatínka jeřáb Pepa?“

„Vím.“

„Tak to jsou naši nejlepší přátelé. A víš, odkud se známe?“

„To nevím,“ odpověděl bagřík.

„Přece ze školky,“ usmála se na něj maminka, došla až k němu a pevně ho objala. „Každý začátek je těžký a je zcela přirozené si dělat obavy a bát se. Za to se nikdo nemusí stydět. Uvidíš, že se ti ve školce bude líbit.“

„Ale co když budeme závodit a já budu nejpomalejší?“

„Prosím tě, proč bys měl ve školce závodit a být nejpomalejší? Jak tě to vůbec napadlo? Navíc u bagříků není důležitá rychlost, ale to, jak dobře umí bagrovat a hloubit díry.“

Malý bagřík zablikal světly: „Opravdu?“

„Opravdu,“ potvrdila maminka. „A i kdyby – pamatuj si, není důležité vyhrát, ale zúčastnit se.“

Na Toníkovi bylo vidět, jak se mu ulevilo.

Ráno s úsměvem vstal, nasnídal se, vyčistil si zuby a spolu s rodiči vyjel zvesela do školky. Už se nebál. Naopak se těšil, že si tam najde skutečné kamarády tak jako maminka s tatínkem.

„Ať se ti ve školce líbí,“ popřáli mu rodiče.

„My teď pojedeme do práce na staveniště, ale hned po obědě tě maminka vyzvedne,“ řekl tatínek.

Vtom přijela k bagříku obrovská tatra, mile se na něj usmála a pravila: „Ahoj Toničku, vítám tě u nás ve školce, jsem tvá paní učitelka, pojed' za mnou, provedu tě.“

Toník se otočil, aby rodičům zamával. Pak následoval paní učitelku za ostatními. Paní učitelka ho vzala do obrovské garáže s modrými vraty. „Tady si většinou všichni ráno hrajeme nebo taky cvičíme a protahujeme se.“

Toníka překvapilo, jak se to ve školce hemžilo různými stroji – byly tu nejen bagry, rypadla, nákladáky, válce, ale také jeřáby a míchačky.

„Dopoledne chodíme ven na hřiště a z něj rovnou na oběd do jídelny. Samozřejmě se před jídlem ještě umýváme venku hadicí. Pokud se ale hodně umažeš, máme tu i speciální myčku,“ informovala ho paní učitelka.

„Speciální myčku?“ užasl bagřík.

„Je tamhle venku pod tím přístřeškem,“ špitla nesměle malá míchačka, která stála poblíž, a naznačila směr. Toník se okamžitě naklonil a podíval se z okna, kterým zahlédl několik obrovských textilních válců. Páni, vypadá parádně, tu bych chtěl vyzkoušet, pomyslel si.

Poté co paní učitelka Toníka představila ostatním, nechala ho, aby se trochu rozkoukal a prohlédl si hračky. Nacházelo se jich tu požehnaně – kameny, všelijaké kostky, stavebnice, písek, plastelíny. Toník se ostýchal, nevěděl, s čím si hrát.

Než se stihl rozhodnout, musel se s ostatními přesunout ven na rozlehlé hřiště. Toník zpovzdálí sledoval, jak jeden větší bagr nakládá kameny do fialové tatry, další tři hloubily společně díru, válec jezdil po nakypřené hlíně a... Vtom mu výhled zastínila míchačka.

„Já jsem Julinka,“ představila se tenkým hláskem. „Budeš si se mnou hrát?“

„Proč ne?“ souhlasil bagřík. Dokud paní učitelka neoznámila, že se jde jíst, nabíral lopatou písek a nakládal ho do míchačky, která vesele točila bubnem.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Pozor, jedu!***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.